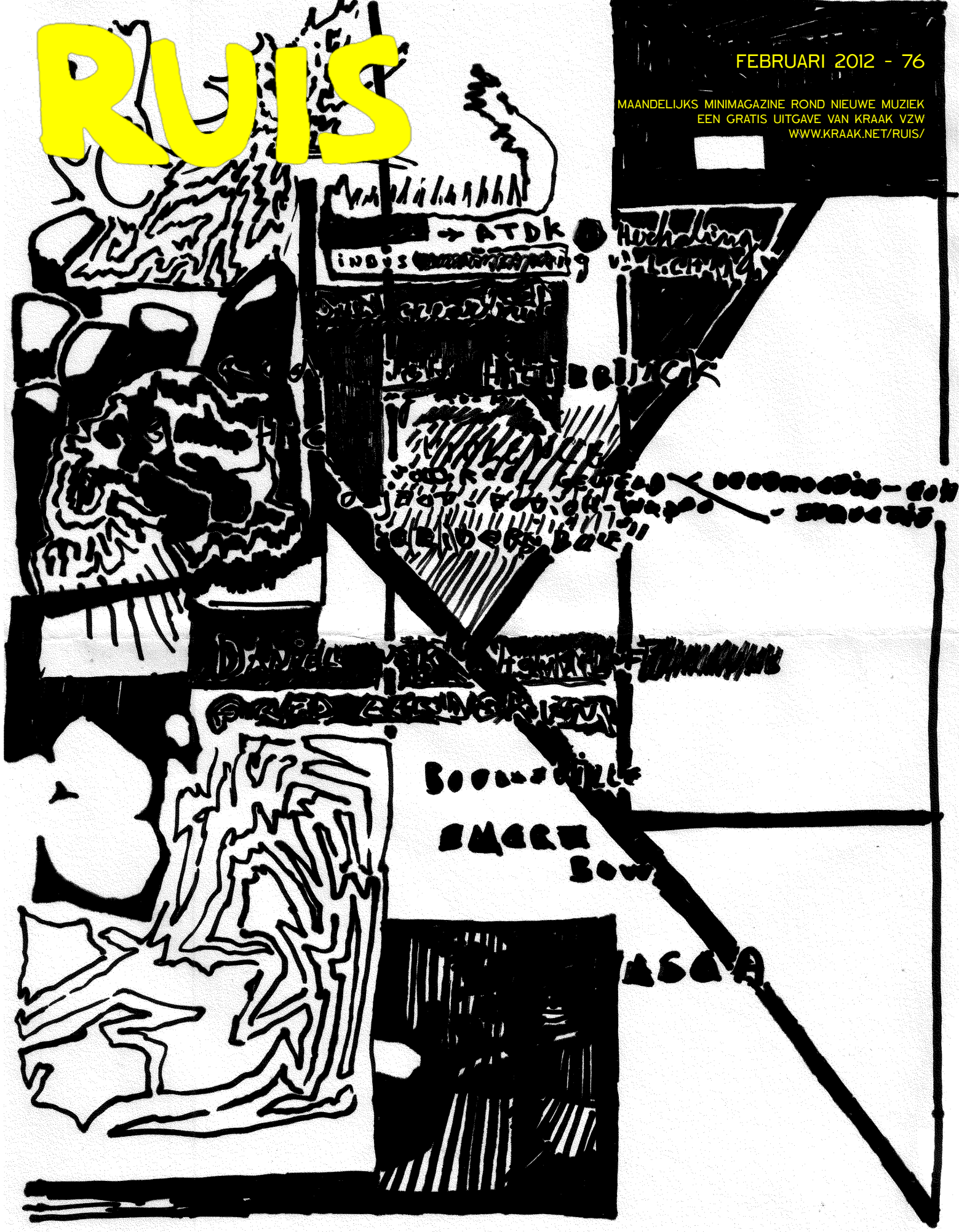

RUIS

FEBRUARI 2012 - 76

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET/RUIS/

COLOFON

AGENDA

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE
KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE
HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Stefan Hopmans, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Bert Dhondt, Gerard Herman, Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Pim van der Graaf, Stefan Hopmans, Wannes Duponcheel
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
STRIP Gerard Herman
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN
Joris De Rycke

ABONNEMENTEN
Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE
Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK
Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN
Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

03/02 BeauHaus Brussel
Emmanuelle Parrenin (fr)

08/02 LAC Brussel
KRAAK: James Ferraro (usa), Dolphins Into The Future (be)

10-12/02 De Player Rotterdam
The Sons of God (se)

10/02 Cinéma Nova Brussel
Hyperbang (fr)

18/02 Cinéma Nova Bruxelles
Herb Diamante (uk), Primordial Undermind (usa), Head of Wantastiquet (usa), Bridget Hayden (uk), Ignatz (be), Cam Deas (uk)

18/02 Sjisjkin Gent
R.O.T. (be), Floris Vanhoof (be), Huur is Duur versus Geen Indexering Meer (be)

19/02 Occii Amsterdam
The Family Elan (uk), Rebetika (cy/nl), Ian Nagoski (usa)

Mik Quantius @ Occii

11/02 Netwerk Aalst
John Duncan (usa), Vom Grill (be), Gerard Herman (be), Faceneck (be), Nico Dockx & Krist Torfs (be)

11/02 Worm Rotterdam
Ensemble Economique (usa), High Wolf (fr), A Winged Victory for the Sullen (usa)

15/02 La Compilothèque Brussel
Minimal Bougé (fr) Les Terrils (be)

16/02 Scheld'apen in Antwerp
Herb Diamante (uk), Primordial Undermind (usa), Head of Wantastiquet (usa), Bridget Hayden (uk)

17/02 Kinky Star Gent
KRAAK: Adolf Butler (nl)

17/02 Ferme du Biereau Louvain-la-Neuve
Herb Diamante (uk), Primordial Undermind (usa), Head of Wantastiquet (usa), Bridget Hayden (uk)

23/02 Occii Amsterdam
Mik Quantius (de), Dagora (nl)

23/02 Beursschouwburg Brussel
John Butcher (uk), Rhodri Davies (uk)

24/02 Bavart Gent
KRAAK: Kaas & Wijn-avond met Ian Nagoski (usa)

25/02 Scheld'apen Antwerpen
Body/Head (usa)

25-28/02 Sonic Acts Amsterdam
C.C. Hennix (se/usa), Annea Lockwood (nz), Russell Haswell (uk), Jakob Kirkegaard (dk), Hildegard Westerkamp (de) ...

25/02 BELGIE Hasselt
Body/Head (usa)

25/02 La Compilothèque Brussel
Glenn Jones (usa), Ian Nagoski (usa), Xavier Dubois (be)

03/03 Netwerk Aalst
KRAAKfestival

WOORD VOORAF

Beste Piet Ruis,

Met verwondering en misnoegen las ik vorige maand uw 'Woord vooraf' in dit magazine. Niet alleen was ik onder de indruk van het aantal passieve zinnen, de houterige stijl en het dedain van uw schrijverij, ik ergerde me vooral aan uw vijandige houding tegenover een deel van uw toch al zo beperkte publiek. Als u dacht weg te komen met die beledigingen onder het fragiele maskertje van de ironie, dan hebt u het goed mis. U en uw pretentieuze groepje muziekvrienden dat denkt nog steeds relevant te zijn door de nieuwe plaat van James Ferraro te lauweren, saaie field recordings te cultiveren en uw lezers etnische muziek op te dringen (om nog maar te zwijgen over dat hele zootje internationale zogenaamde 'avant-gardekunstenaars' dat klankpoëzie verwacht met het hijgen in een door effecten vervuilde microfoon), moet dringend eens de realiteit onder ogen durven zien. Het dandyisme is een achterhaalde cultuur en uw kritiek op de halfslachtige volgeling hierop zegt meer over uzelf dan over de personen die u beschuldigt. U, die hartstochtelijk naar schoonheid verlangt en de leugen zo graag te vriend houdt, zit eigenlijk gevangen in jaren tachtig-pastiche en jaren zestig-nostalgie, of denkt u écht dat psychedelische rock, *just intonation drones* en geluidscollages nog het verschil gaan maken? Dat de kitscherige popmuziek uit uw jeugd toch nog de moeite waard is om herkauwd te worden? U zou zich beter ook op de fotografie werpen, misschien dat u op dat gebied nog iets kan betekenen. Ikzelf kan er alleen maar eens meewarig om gniffelen.

En dan is er nog dat inspiratieloze pseudoniem van u. Iedereen weet ondertussen dat u in onze werkelijkheid Stief

Marreyt heet. Waarom eigenlijk 'Stief'? Schaamt u zich voor uw banale en al te populaire doopnaam? Zo ken ik er nog eentje, maar die had op zijn tweeëntwintigste al een roman en dichtbundel uit bij een respectabele uitgeverij. Over artistieke productie gesproken! En trouwens, nu Beverly Hills 90210 weer mag, kan u gerust weer met uw echte naam voor de dag komen. *Wake up, Stevie!*

Het wordt toch echt tijd dat u en uw clubje eens aan introspectie beginnen te doen, in plaats van zich zo hooghartig naar de buitenwereld op te stellen. Met het zeefdrukken van wat flauw gedesignde posters en het uitgeven van talentloze jonge muzikanten die allemaal dezelfde reissues kopen, zult u de eindmeet niet halen. Trouwens, worden de structurele subsidies een dezer niet uitgedeeld? Kristiaan Peeters vond besparen op cultuur een slecht idee, hoorde ik. U hebt dus geluk. Maar het budget is natuurlijk nog niet verdeeld. Ik wens u voor de periode 2013-2016 dan ook een symbolische euro toe. Die kunt u dan direct hanteren als gage voor het afscheidsconcert van uw bij voorbaat geflopte provinciebandje Joe Speedboat. Ik stel voor dat u dat evenement laat plaatsvinden in café Fatima, waar droefgeestige toogkunstenaars de pretentie hebben van een Dante Gabriel Rossetti. Maak er voor mijn part uw thuishaven van, maar laat de scheldtirades en kritiek in het vervolg over aan avontuurlijke schrijflustigen met enig inzicht en zonder die walm van Brugse Tripel en goedkope sigaretten. Het zou uw magazine alleen maar ten goede komen.

Ik wens u voor de rest nog veel wijsheid en relativiseringsvermogen toe. Ik verzeker u, u hebt het nodig.

Met groeten,
S. Marreyt

Beste lezer, de scanner deed het niet.

Maar geen nood, ik heb de strip hernomen via moderne weg.

2 maal hetzelfde beroep

Gerard Herman

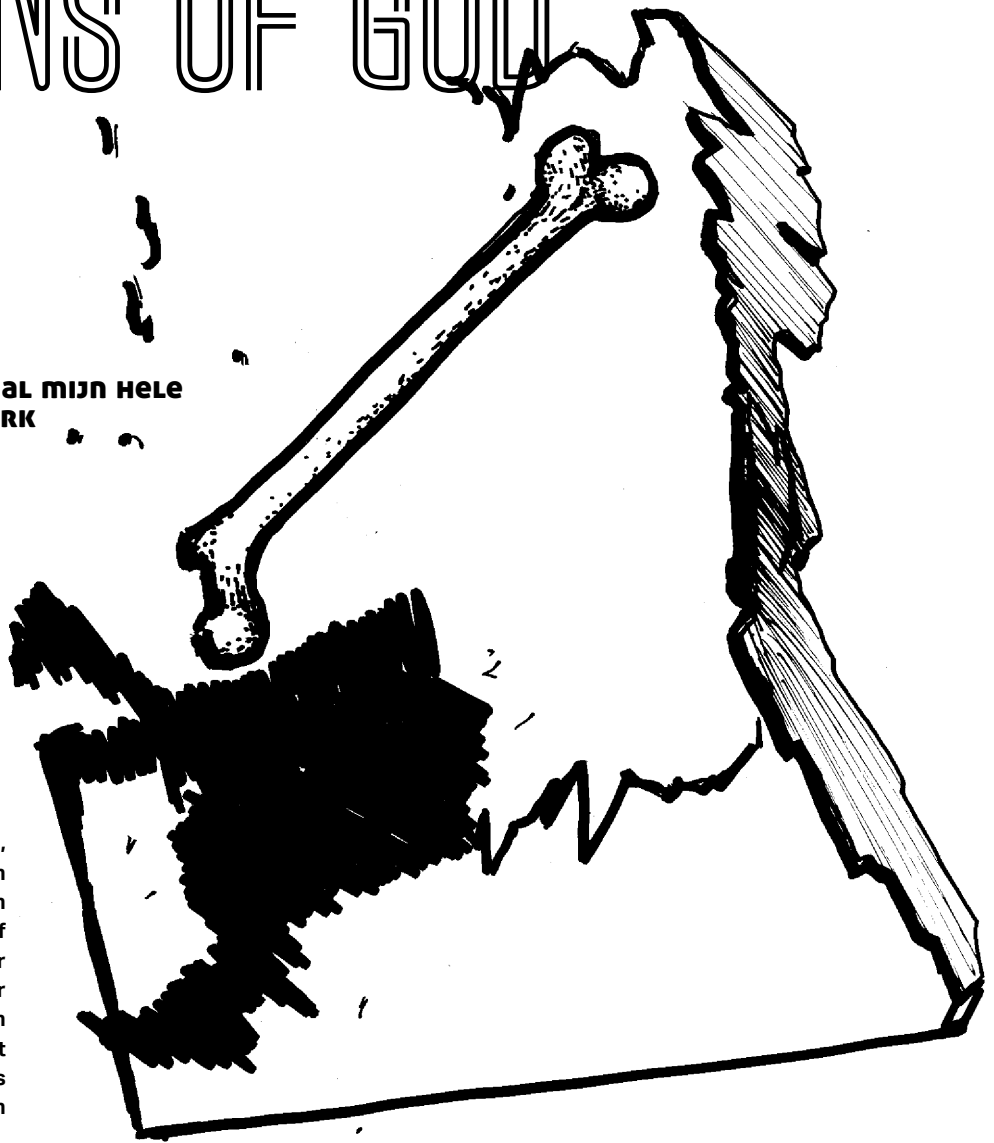
want in dit leven geldt: pluim je niet word
je wel gepluimd!

THE SONS OF GOD

**Wraak en bevestiging vormen al mijn hele
CARRIÈRE DE BASIS VOOR MIJN WERK**

Ooit was hij een ongewenst kind, tegenwoordig gaat hij door het leven als 'zoon van God' en bezit hij zijn eigen koninkrijk Elgaland-Vargaland. Meet Leif Elggren, Zweeds conceptueel kunstenaar en samen met Kent Tankred het brein achter The Sons of God. Met een combinatie van performance en muzikale drones drijft het duo op 12 februari haar demonen uit tijdens ART Rotterdam in De Player. Reden voor een intiem e-mailgesprek met Zijne Majesteit.

- Wannes Duponcheel

Eerst en vooral gefeliciteerd met de twintigste verjaardag van het artificiële koninkrijk Elgaland-Vargaland. Staat er iets speciaals gepland voor deze gelegenheid?

Ja, we vieren de twintigste verjaardag gedurende het ganse jaar op verschillende plaatsen in de wereld. De meeste activiteiten zullen in het geheim plaatsvinden en alleen toegankelijk zijn voor de burgers van Elgaland-Vargaland. Op 5 januari van dit jaar zijn we reeds gestart met een bezoekje aan het hoofdkwartier van de Verenigde Naties in New York, waar we in 1994 reeds naartoe trokken met als doel de erkenning van ons land door de Verenigde Naties. Omdat we sindsdien niets meer hoorden van deze organisatie, vonden we het hoog tijd om terug te keren naar de plek waar het allemaal begon. Nu is het afwachten wat er met onze aanvraag zal gebeuren.

Het koninkrijk Elgaland-Vargaland werd indertijd opgericht vanuit een artistiek oogpunt: je wou de veelzijdigheid van kunst aanwenden om de samenleving te beïnvloeden en te veranderen. Een andere quote van jou: "Don't forget you should be a pain in the ass of the power." Mogen we stellen dat maatschappijkritiek als een rode draad door je carrière loopt?

Absoluut. Kunst is wat mij betreft een fantastisch instrument, een bijzonder machtige *tool* om mee aan de slag te gaan. Het is een instrument waarmee je alle sociale conventies kan doorbreken en de hiërarchie die in de westerse wereld heerst, op zijn kop kan zetten. Geen enkele andere menselijke discipline is zo vrij en open, laat staan dat ze even machtig is, als het artistieke vermogen van een kunstenaar. Pas op, ik heb het hier niet over de elitaire kunstwereld. Het gaat me om iets fundamenteeler, iets dat toegankelijk moet zijn voor iedereen en voorbij hoort te gaan aan succes en roem. We komen immers allemaal op dezelfde manier ter wereld en zijn allen gelijk. Dat uitgangspunt gebruik ik ook als kunstenaar. Mijn kunst vertrekt vanuit een fundamenteel perspectief waarbij er geen plaats is voor hiërarchie.

Menselijke dromen dienen regelmatig als startpunt voor een song of kunstwerk.

Ik heb het innerlijke van de mens altijd bijzonder fascinerend gevonden. Ieder van ons heeft dromen en een verborgen innerlijk leven. Het is als het ware een tweede leven waar geheel andere gedragsregels heersen. Ik ben ervan overtuigd dat ons innerlijk – onbewust of niet – een grote impact heeft op ons dagelijkse leven. Om een zo compleet mogelijke mens en kunstenaar te worden, tracht ik mijn dromen in de mate van het mogelijke dan ook te betrekken in mijn werk.

"I wish the medium would be inside me", zei je ooit. Mag ik jou een controlefreak noemen?

Ik vrees dat ik je gelijk moet geven. Ik zou graag willen dat er een rechtstreeks contact bestond tussen onze gedachten en de materialisatie ervan: dromen, waanideeën, illusies...Ik zou ze graag allemaal rechtstreeks toepassen op mijn werk.

In hoeverre heeft jouw jeugd een impact gehad op de artiest die je nu bent? Ik heb begrepen dat je niet bepaald de meest stabiele kindertijd hebt genoten.

Ik was een ongewenst kind of alleszins géén gewenst kind. Mijn geboorte was in de ogen van mijn ouders een fout, een ongelukje waar ze vanaf wilden. Op tweejarige leeftijd ben ik in een pleeggezin terechtgekomen en geloof me: dat is iets wat je je hele leven meesleurt. Anderzijds: ik ben nog steeds hier en probeer het beste van mijn leven te maken. Wraak en bevestiging vormen al mijn hele carrière de basis voor mijn werk en eerlijk gezegd hebben die gevoelens van mij een heel efficiënte kunstenaar gemaakt.

Ter gelegenheid van Art Rotterdam wordt er heel wat materiaal van The Sons of God uitgebracht. Opmerkelijk daarbij is het formaat: een soundcard (gesneden geluid op postkaart), een handgegoten plaat van kopergravure uit 1649 en een limited dubcut in handgemaakte packaging in een oplage van dertien stuks. Hechten jullie veel belang aan een fysieke drager?

Zeker weten. Het oog wil ook wat en dus is het zaak om de mensen een originele cover aan te bieden. Kent en ikzelf zijn heel visueel ingesteld en we houden ons intensief bezig met vorm en design – *the methods of art* zoals we het zelf noemen. De weergave van beeld en geluid is iets waar we heel veel aandacht aan besteden.

De muziek van The Sons of God klinkt stevast bevreemdend en doet zowel zeer primitief als futuristisch aan. Streven jullie bewust naar een zekere mate van tijdloosheid?

We vertrekken altijd van concepten die opgebouwd zijn uit een vage herinnering, een gevoel dat we weer willen opwekken of een meer algemene constructie. Het is een strijd waar altijd heel wat puzzelwerk aan te pas komt. Vergelijk het gerust met archeologie waarbij iets ouds aan de basis kan liggen van een nieuwe theorie. The Sons of God werkt in twee richtingen: *going down and going up at the same time*. Dus ja, ik kan me wel vinden in jouw *back to the future*-omschrijving.

Bij The Sons of God lijkt performance haast even belangrijk als de muziek zelf. Hoe zie je zelf de verhouding tussen beide?

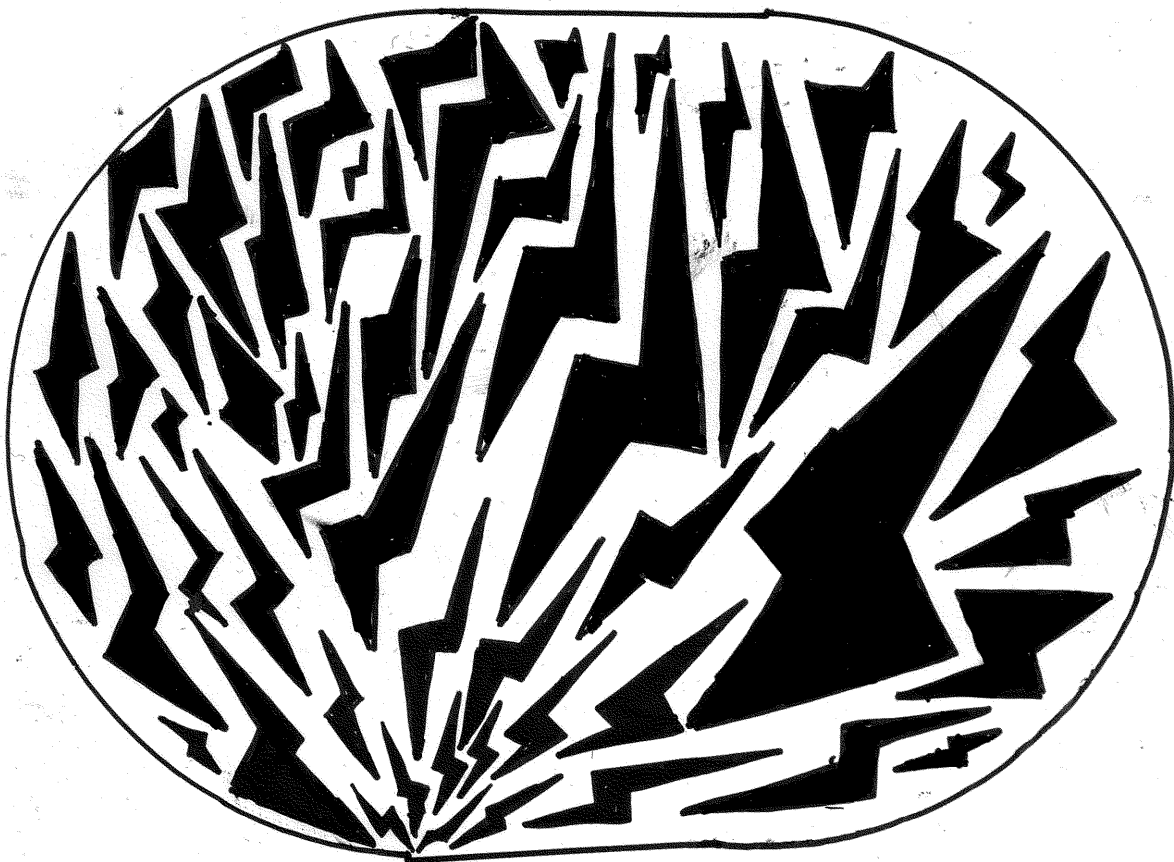
Toen Kent en ik indertijd met de band begonnen, beschouwden we onszelf in de eerste plaats als een elektronische livegroep, zowel in de letterlijke als in de figuurlijke betekenis. We maakten immers gebruik van allerlei soorten vreemde apparatuur: elektrische harken, ijzeren harken, stalen borstels, muskietennetten. We pitchten en verstevigden onze sound met deze instrumenten en speelden met volume en lage frequenties. Tegenwoordig voelen we onszelf meer dansers dan muzikanten. En zoals het een dansgroep betaamt, laten we tijdens optredens vaak een soundtrack op de achtergrond spelen waarop we onze gebaren en bewegingen afstemmen.

Hoewel The Sons of God volstrekt uniek klinkt, is het bijzonder moeilijk om er een naam op te plakken. We doen toch een poging: postapocalyptische muziek die bol staat van de uitgesponnen drones en buitenaardse noise-injecties, waarbij de wereld in een angstaanjagende slow motion voorbij lijkt te schieten. Kan je je daarin vinden?

Klinkt goed. Zelf beschrijf ik onze muziek vaak als een onderzoek naar de mentale ruimte die wordt ondernomen met de hulp van onconventionele tools. Het aurale aspect is belangrijk, maar het visuele deel is minstens even bepalend.

Tot slot: de optredens van The Sons of God duren vaak heel lang. Soms zelfs zo lang, dat het publiek voortijdig huiswaarts keert. Gaan jullie de fans in Rotterdam ook zo hard op de proef stellen?

Wie weet. Tijdens onze concerten streven we ernaar om het concept van tijd te laten vervagen. Soms beginnen we zelfs al te spelen voordat het publiek in de zaal zit, net om het gegeven van tijdloosheid te accentueren. Het publiek komt dan binnen en ziet ons spelen en voor hetzelfde geld zitten we daar al een eeuw lang muziek te maken – dat gegeven vind ik heel intrigerend. Vanuit hetzelfde uitgangspunt blijven we soms spelen nadat het voltallige publiek al huiswaarts is getrokken. Het publiek krijgt met andere woorden dus maar een fractie van een eindeloze serie te zien. Wat we gaan doen in Rotterdam, kan ik uiteraard nog niet verklappen. Zorg gewoon dat je op tijd komt. Of te laat, afhankelijk van hoe je het bekijkt.

VERGETEN PLAAT

Al enkele weken weerklinkt een simpel en vrolijk melodietje in mijn hoofd. Het blijft zich herhalen tot ik het kan doorprikken en de elpee beluisteren. Het is mijn favoriete heruitgave van 2011. Oorspronkelijk werd Stan Hubbs' enige werk privaat geperst op honderd exemplaren en het is bijgevolg onvind- en onbetaalbaar. Stan Hubbs was afkomstig uit een aristocratische en academische familie uit Chicago. Naar het schijnt reed hij in zijn thuisstad rond met een gearbrushte bestelwagen met het portret van Ernest Hemingway erop en was hij daarnaast een notoir stukje crapuul die er van hield hard te rocken. Het was de liefde voor die rockmuziek die hem en zijn bestelwagen naar California bracht om er een groep in te huren en zijn plaat op te nemen. Hierbij kreeg hij de hulp van zijn vierde vrouw die de opnames van *Crystal* orkestreerde.

Alles werd ingeblikt begin jaren tachtig in de sequoiabossen waar het gras zoeter is dan elders. De hippies waren al lang verdwenen en vervangen door goths en ander donker gespuis, maar Stan Hubbs vond drie medemuzikant die zijn geluid perfect konden en wilden weergeven.

Alle nummers op deze elpee werden geschreven door Hubbs die ze ook zelf inzong en de toetsen bespeelde. De sessiemuzikanten waren een gitarist, een zangeres en een drummer. De gitarist vertelt dat het zijn eerste betaalde job was als muzikant. Stan Hubbs gaf hem de partituren en een cassette met daarop de ruwe versies van de nummers. Voor de opnames van deze plaat kwamen ze slechts tweemaal samen. De eerste keer om te repeteren, een tweede keer om de plaat in te bekijken. Alles werd opgenomen op een viersporenrecorder. Met de opnames ging Stan naar de Hacienda Studios van Phil Hirsch. Daar werden de vier sporen overgezet naar een achtsposen bandopnemer en additionele gitaren en vocalen werden erbij gemixt. De vocalen werden verzorgd door Stan Hubbs en een zangeres van een lokale coverband. Kriss O'Neill is haar artiestennaam en ze zorgt voor wondermooie harmonieën en geeft de plaat iets extra en speciaal waardoor het een memorabel werk is.

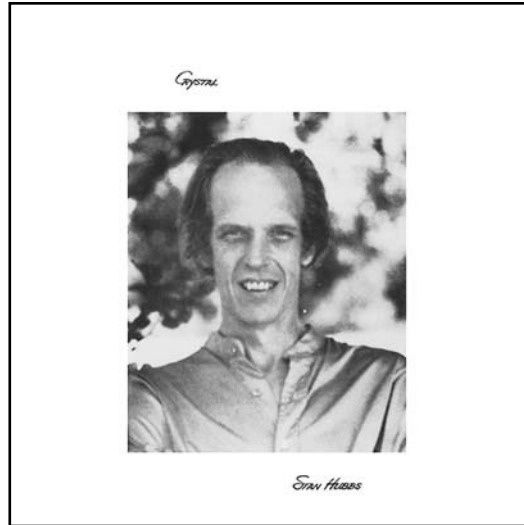
Deze Vergeten Plaat beluister je het best op volle kracht met je oren in het epicentrum van je stereo. De equalizer laat je op neutraal staan. Het geheel klinkt stoffig, maar zo moet het. Geen te hoge en schelle tonen, deze plaat straalt enkel warmte uit.

De opener van de plaat is het instrumentale nummer *Sundance*. Het is gebaseerd op een simpele bluesrif en je kan het zien als een soort aanloop naar de rest van de plaat. De eerste keer dat je het nummer hoort, haal je de schouders op, maar het zal in je groeien net zoals de rest van deze plaat ongetwijfeld zal doen. De drummer speelt de perfecte aanvullingen, de gitarist voegt harmonieën toe aan de basismelodie en geeft extra kleur aan het nummer.

Stan Hubbs

Crystal

(Companion Records, 1982)

Het tweede nummer laat je een eerste keer smaken van het magische dat er ontstaat als Stan Hubbs samen met Kriss O'Neill zingt en ze zo een volmaakte drieklank vormen met de keyboards. De gitarist geeft er nog een glamrock-toets aan die het nummer iets dichterbij de jaren tachtig brengt.

Het derde nummer heeft slechts één luisterbeurt nodig om je te doen beseffen dat deze plaat geniaal goed en opbeurend is. Het lied is het verhaal van een eerste ontmoeting tussen Stan en zijn toekomstige vrouw. De teksten klinken erg *far out* en de brug tussen de strofes geven diezelfde spacy sfeer weer door het met analoge delay doordrenkte gitaarspel.

De muziek gaat op hetzelfde elan verder en van het nummer *Young Saint Augustine* onthoud ik vooral de heilige zijn wijsheid 'The best preparation for the life of a saint is the life of a hedonist. Wil er iemand deze op een sticker?

De A-kant wordt afgesloten met het nummer *Juggernaut*. Hier bepalen stoere teksten en stoner gitaarlicks de sfeer.

De tweede zijde start met een ruiger nummer. De tekst maakt me verliefd op de vrouw waarover Stan Hubbs zingt. Waarschijnlijk was ze in werkelijkheid veel te stoer voor mij en zou ze mijn hart makkelijk in twee scheuren. Verder komt er nog een nummer om mee te roepen en te rillen: 'four things will make you happy: live in the country, find someone who loves you, do art, and the last is to have no ambition.'

De excellente poëzie druipt verder van de plaat af. Woorden, zinnen, boodschappen vloeien over de muzikale harmonieën heen. Simpel kan duidelijk ook geniaal zijn.

MAD NANNA

Elke keer als je mij ernaar vraagt, zal ik je waarschijnlijk een ander antwoord geven, maar op dit moment vind ik dat de ontstemde en bevreemdende lofi op *I Made Blood Better* van Mad Nanna de beste plaat van 2011 was. Een korte babbel met Mad Nanna-songschrijver Michael Zulicki. - Joeri Bruyninckx

Is de Alberts Basement-platenwinkel jouw dagjob en Mad Nanna wat je in jouw vrije tijd doet?

Alberts Basement is een platenlabel en distro, geen winkel waar je kan langskomen. Ik doe enkel een parttime job bij La Cannella in Kensington, en zo houd ik genoeg vrije tijd over voor mijn muziek en mijn label.

Is Mad Nanna jouw solo-ding of een echte band?

Mad Nanna is een band. Ik schrijf de songs thuis in mijn eentje, de anderen komen er pas bij als we live spelen. We repeteren nooit. De anderen hebben de songs geleerd door veel samen op te treden. Ikzelf ben overigens

nog steeds bezig met de songteksten te leren. Langzaamaan begin ik ze vanbuiten te kennen maar vlot gaat dat toch niet, dus gebruik ik meestal spiekbriefjes op het podium.

Ik ben wel content met deze line-up. Soms gebeurt het dat iemand niet komt opdagen voor een optreden. Dan staan we met één iemand minder op het podium. Ook geen probleem, toch? De enige *home recordings* die we tot nu toe hebben uitgebracht, zijn de B-kantjes van onze eerste twee singles. De A-kanten waren telkens live-opnamen. Op onze laatste single, die nu juist uit is, spelen we met z'n vieren. Dat is een 4-track opname.

Zijn al jullie opnames tape recordings?

Meestal wel, ja. Of toch de meeste dingen die thuis zijn opgenomen. Maar soms maken we ook gebruik van andere apparatuur zoals een *zoom field recorder* of een pc, al gebruiken we ook hier maar één microfoon, waardoor je deze opnames al evenmin hoogstaand kan noemen. Maar ik geef toch de voorkeur aan tape, ook al springt deze soms af op momenten dat je eigenlijk zou willen dat hij zou blijven opnemen. Tja.

Zijn al jullie opnames ook first takes?

Zo zou je het wel kunnen noemen, ja. Ik heb in ieder geval toch nog nooit iets gezegd in de trant van: "En dit is nu wat jullie moeten spelen" voor er op *Record* werd geduwd. We nemen gewoon op en zien dan wel waar het heen gaat.

Eerst vond ik jullie muziek rommelig en klungelig, maar eigenlijk zit het allemaal best wel *clever* in elkaar.

Ik heb niks tegen klungelig en rommelig, hoor. Maar toch vind ik niet dat wij zo klinken. Mijn band doet heel erg zijn best om goed te klinken. Ze steken er heel hun hebben en houden in, wat ik zeer weet te waarderen. Maar MNM zal het wel nooit worden.

Ik heb Mad Nanna leren kennen door jullie tape op Goaty Tapes.

Ik heb Zully van Goaty Tapes leren kennen, doordat hij iets van Silk Ears, mijn vorige groep, wou uitbrengen. Maar Silk Ears bestond eigenlijk al niet meer op het moment dat Zully die vraag stelde. Daarna ben ik zijn

label blijven volgen. Ik hield vooral van de Vincent over the Sink-tape die hij had uitgebracht. Daarna heb ik wat spulletjes van zijn label aangekocht voor mijn eigen distro. Hierbij is mij vooral de Truth Syrum-tape bijgebleven. Soit. Om een lang verhaal kort te maken: eerst bracht hij dus die Silk Ears uit, daarna stuurde ik hem onze eerste Mad Nanna 7-inch op en zo is er uiteindelijk ook een Mad Nanna-tape op Goaty Tapes verschenen.

Jullie hebben zelfs al twee videoclipps gemaakt.

Mja. Voor *My Two Kids* had ik het idee dat iemand mij zou filmen terwijl ik rondliep in de straten waar ik ben opgegroeid. Omdat mijn vriend Jesse een camera heeft, heb ik hem gevraagd om mij in mijn geboortestreek te filmen. Hij ging akkoord en dus zijn we erheen gereden en hebben we daar een namiddag gedraaid. Ik ben toen nog een oud familielid tegen het lijf gelopen die indertijd onze buurman was. Dat was een leuk weerzien. Ik heb wat met hem bijgepraat en daarna hebben we die video geschoten.

Nadat we die clip voor *My Two Kids* gemaakt hadden, wou ik Raf van Eggy Records er ook een geven toen hij een tape van ons uitbracht. Maar misschien was die clip voor *You Can't Expect It* zwakker dan de eerste. Ik weet het niet goed. Misschien is die tweede er te snel gekomen. Daarna heb ik nog wel wat losse ideetjes voor video's gehad maar die heb ik nooit uitgevoerd.

Zoals?

Voor *I Made Blood Better* wou ik het groene mos op het meer van Phillip Island filmen maar zoals gezegd: dat is er nooit van gekomen.

Joris De Rycke

QADHAFI

Hij leek al dood. Zijn hemd was donkerrood, haast bruin van bloed. Zijn hoofd lag schuin in een schoot en gaf vlekken op de broek

van de beul die hem droeg. Zijn kruin was onbedekt. Zijn wapens waren zoek of hem ontnomen. Hij wist al in de goot

wat er zou komen en kon niets anders doen dan fluisterend genade vragen. Verdoofd was hij. En toen schoten ze zijn kop in puin.

STEFAN HOPMANS

TOP5

Piazze in Venice

Places, or squares (or circles) - piazze in Italian - are open spaces in cities, gathering places, spots for vistas. I love them for the freedom of movement they provide, allowing small cells of activity to form, which sometimes interact, but do not have to. But they can also be the sites of demonstrations and revolutions, inspiring claustrophobia - just as they can be monuments to revolutions, empty and causing agoraphobia.

Living in New York, which is weak on squares (the once-seedy, now-commercialized Times Square is really just an intersection; Union Square lacks cohesion), I've enjoyed spending time in many fantastic squares while on the road. To name a few: Midan Tahrir in Cairo, famous for the recent revolution; Gandhi Square in Johannesburg, a great example of urban renewal; the square around the Gateway Arch in St. Louis, MO, fantastic due to Eero Saarinen's unbelievable structure; Grande Place in Brussels, completely authentic and unique; Old Town Square in Prague, complex in shape and architecture, yet homogeneous; the Zocalo in Mexico City, presenting slices of vastly different epochs of history; the square in front of the Centre Pompidou in Paris, with an incomparable atmosphere and buzzing with life; Piazza Il Campo in Sienna, with its reddish buildings and shell-like surface, exuding theatricality; Red Square in Moscow, much less imposing than I'd expected, perhaps because it slopes gently up a hill; and looking in from the outside, the squares of the paintings of Giorgio de Chirico, empty and threatening.

But no city has more wonderful squares than my very favorite, Venice. Here are my top 5:

1. Piazza San Marco

it feels like a perfect room, a concert hall of competing café orchestras joining to form a sound installation, with the sky as its roof and the Piazzetta as its foyer.

2. Campo Santa Maria Formosa
full of twists and turns and surprises.

3. Campo Santi Giovanni e Paolo
exuding a slow, tired satisfaction.

4. Campo Santa Maria Nova
the place to sit down on a red bench and forget time as it goes by.

5. Campo Santa Margherita
oddly shaped, the thrill is arriving here at night and finding sudden, pulsating life.

Dit is **LUKAS LIGETI** met zijn marimba lumina, een midicontroller die ontwikkeld werd door Don Buchla. Te horen op het KRAAKfestival op 3 maart.

ADOLF BUTLER

Een oranje plak vinyl in een hoes waarop de Hollandse vlag staat. De plaat heet 'Holland', of wat had je dan gedacht? Ik was al fan nog voor ik een noot gehoord had. Adolf Butler-frontman Futureback geeft een woordje uitleg. - Joeri Bruyninckx

Onze eerste release, een split 12-inch met The Rocco's, was getiteld *Africa*. Het leek ons wel tof om weer een landnaam te doen. Omdat we muzikaal soms wel een beetje irritant zijn, leek een dito hoes gepast. We wilden geen standaard punkhoes hebben maar wel eentje die opvalt. Het wapen op de achterzijde is het familiewapen van onze drummer, die heet Swarte met zijn achternaam. Het moest ook een hoes zijn waar een buitenstaander gewoon niks mee aan kan. Ik denk wel dat het gelukt is.

Jij hebt zelf het artwork voor deze elpee gemaakt.

Dit artwork is een samenwerking met Het Karakter, onze gitarist. Het idee van die vlag die doorloopt op de achterzijde komt van hem. Ik zie vormgeven en muziek maken beide als entertainment. Het is deels artistieke noodzaak maar ik heb wel een publiek nodig. Als ik iets maak voor Adolf Butler houd ik in het achterhoofd dat het wel een beetje funny en vervelend moet zijn. Een gewone zwartwit DIY-poster met een livefoto voldoet niet. Tussen de lagere school en de kunstacademie heb ik uiteraard wel wat ontwikkelingen doorgemaakt, maar een drol met een zonnebril, dat blijft gewoon altijd sick!

Met een naam als Adolf Butler en een slogan als *Sieg Heillelu Jah* wordt op een flauwgrappige manier een extreemrechtse link gelegd, maar zijn jullie hierdoor ook al in contact gekomen met de échte extremisten aan wie de humor ontgaat?

Nee, nog nooit. Ik vermoed wel dat we soms voor shows niet worden gevraagd omdat het te dom staat op de posters... dat juist de organisaties bang zijn voor reacties. Maar in Den Haag hebben we ook eens op een groot podium midden in de stad opgetreden, overdag, op pakweg 200 meter van het Binnenhof met zijn parlements- en regeringsgebouwen. Wel funny, toch?

Jullie spelen een rommelig en zompig soort punk waar bluesinvloeden in doorklinken, in de traditie van bands als The Birthday Party, Pussy Galore en Royal Trux.

De meesten van ons zijn redelijk obsessieve platennerds en we horen allemaal gewoon zo veel sicke shit. Wij proberen van alles wat in Adolf Butler te stoppen. We zijn ook grote black metal fans en ik denk dat de wat meer Oi!-achtige black metal her en der wel terugkomt in onze nummers.

Zelf ben ik een erg grote fan van Royal Trux. Vooral die vocals van Jennifer Herrema: zo eentonig, elke plaat weer! Super! Steeds als ik The Birthday Party en Royal Trux hoor, wil ik zelf iets gaan doen. Hun platen hebben een soort enthousiasmerende creatieve kracht.

Wanneer ik jou op een podium zie staan, moet ik ook altijd aan de jonge Gibby Haynes denken.

Je poept wat je eet. Gibby is een *classic* entertainer die ik zeker op waarde kan schatten. Ik probeer elke show alles te geven.

Je bent er niet vies van om je lul op het podium te tonen.

Ik vind het altijd sick om tijdens de show een andere outfit te dragen dan voor en na de show. Ik wil dat het publiek dat verschil ziet, daarom kleed ik mij ook on stage om. Zodra de show klaar is, kleed ik mij ook weer om. Maar dan nog is mijn piiiik maar drie seconden te zien! Eerst droeg ik alleen Ralph Lauren-zwembroeken tijdens optredens omdat die mij doen denken aan de zomer, later vond ik een Holland-zwembroek, die draag ik nog steeds wel eens. Maar mijn laatste outfit is Denim-shorts met een cape erboven. De enige keer dat ik zelf echt compleet overrompeld raakte door een podiumoutfit was toen Atilla van Mayhem opkwam in Napoleonpak met een neger aan een ketting als slaaf. Dat valt niet te toppen, hè!

Je runt ook het labeltje Forth Grofusch.

De meeste releases op Forth Grofusch zijn van mijn soloact Safe Swim. Safe Swim is heel anders dan Adolf Butler, natuurlijk. Het begon aanvankelijk als gewoon iets om te doen tussen het werken als ontwerper door. Ik werk veel thuis en soms heb ik het even gehad. Dan ga ik de kelder in waar een bescheiden set-up staat. Teksten voor Adolf Butler ontstaan vaak als ik de krant lees of iets hoor op straat, ofzo. Met Safe Swim bedenk ik vaak een titel en ga daarna een album opnemen. Sicky artwork hoort er ook bij. Dan speel ik het door aan wat liefhebbers. Geluiden die ik gebruik zijn ook vaak opgenomen van tv enzo. Collages. Ik kan het vaak maar één keer op die manier produceren. Er is een grote *hands off*-factor. Het is soms best moeilijk om met de Butler-boys af te spreken om te oefenen en ik ben vaak zo hyper van energie dat ik gewoon niet meer weet waar het in moet. Dan heb ik al wat getekend, een paar biertjes gehad om de scherpe randjes er af te halen, maar komt er een term langs in mijn hoofd als *Riding 4 Free* en moet ik de kelder in. Ik pak wat actuele geluidsfragmenten van Opsporing Verzocht en binnen 45 minuten heb ik weer een release klaar. Sinds kort treed ik ook op met Safe Swim. Vorige week draaide ik voor een gezellige disco-dj. Die kolkende zaal had ik snel leeg gekregen. Prachtig! Optreden met Adolf Butler vind ik wel wat toffer, met de bierieboys op stage sta je toch wat sterker.

En je maakt ook radio onder de naam Brainfried. Vanuit de hoerenbuurt in Amsterdam dan nog.

Red Light Radio is van mijn *homie for life* Hugo Malkovich. Die locatie is super, vooral in de winter als het vroeg donker is. Al die hoerenlopers die ineens een paar weirdo's achter de ramen zien staan met platen en blikken bier. Het is de leukste avond van de week en een perfecte plek om de homies te treffen.

Je poept wat je eet

Uitgekiend schroothoopperaas is het handelsmerk van de even getalenteerde als mysterieuze gebroeders Rupenus, opererend onder de nom de plume **The New Blockaders**. Net zoals bij collega-herriemaker David Jackman vaak het geval is, wordt ook hier geopteerd voor de guerrilla-aanval: twee korte uitbarstingen op een met vuilvegen gevlekte plak transparant vinyl. Wie nu niet waagt, wint straks alleen nog op eBay.

Chris Bush, de helft van het duo Caboladies, noemt zich solo **Flower Man**. De vrees voor hippietoestanden die deze naam oproept, blijkt onterecht. *Inversion Fortuite*, een eenzijdig afspeelbare 10-inch op Monofonus Press (op de B-kant prijkt een zeefdruk met mysterieuze symboliek), biedt middels strijkers, een verdwaald pianomotiefje en massa's toegankelijke synthesizerbliepjes in net geen twaalf minuten tijd een geheel eigen kijk op de meer experimentele kant van het *library music*-spectrum.

Origineel verscheen *Choju Gigaku (Play on Animals)* als souvenir voor de expo van 1970 in Osaka, om kort daarna te verdwijnen in de plooiën van de muziekgeschiedenis. Deze heruitgave is niet alleen noodzakelijk, maar ook kwalitatief superieur aan het origineel: de flexidisc is vervangen door een (prijzig) vinylplaatje en de nagebootste verpakking is uitgebreid met een aanvulling plus vertaling (in het Engels) van de hoesnota's. Concreet heeft **Matsuo Ohno** zes traditionele en populaire nummers 'gecoverd' met behulp van op band opgenomen geluiden van (boerderij-) dieren en vogels, die later in de studio bewerkt werden (een procedé vergelijkbaar met Jim Fassetts *Symphony of the Birds*, eveneens op EM Records verschenen). Het resultaat, in het bijzonder *Funiculi Funicula*, is ronduit hilarisch en onvergetelijk.

Pye Corner Audio bevindt zich al een tijdje in de hemisfeer rond het alom bejubelde Ghost Box en wordt met deze zevende 7-inch voor het label officieel ingelijfd. *November Sequence* is een lichtvoetige verwijzing naar de sciencefictionsfeer uit de begintijden van de BBC Radio-phonetic Workshop, dat door de toevoeging van een lome beat haast dansbaar wordt. Op de flipside is een gastrol (én glansrol) weggelegd voor oudgediende **The Advisory Circle**: gespeelde naïviteit en wollige synthesizers zorgen meer dan ooit tevoren voor een geslaagde ode aan de educatieve (teken)filmpjes uit de jaren zeventig en tachtig.

Al dertig jaar lang staat Touch synoniem voor kwaliteit, maar met het uitbrengen van twee fletse veldopames van **Mike Harding** heeft het Engelse label flinke imagoschade opgelopen. De A-kant van de single heet *Broken Window* en moet waarschijnlijk de poëtische schoonheid van een zich door een raamkier persende windstoot oproepen. Het gejammer van een verkouden watervogel leunt helaas

dichter aan bij de waarheid. De ommezijde, *Broken Rain*, is zo mogelijk een nog beter geslaagde oefening in overbodigheid: een halve minuut regengekletter mondt uit in een hel van eindeloze herhaling.

David Lemoine is de man die tijdens een workshop het improvisatietalent van een groep kinderen met een mentale handicap uit het Institut Médico Educatif Ambroise Croizat in goede banen heeft weten te leiden. Ongekunsteld koppelt zijn **Atelier Méditerranée** de geest van

Sonic Youths begintijden aan de rauwe lo-fi elektronica van *Slug Bait* van Throbbing Gristle. De vormloze vocalen sorteren eenzelfde effect als die van de autistische kinderen op Basil Kirchin's *Quantum*, evenwel zonder een persistent gevoel van aliënering op te roepen, wat deze flirt met outsidersmuziek meer dan geslaagd maakt.
- JH

THE NEW BLOCKADERS – Antinomia II (Dot Dot Dot Music) ****

FLOWER MAN – Inversion Fortuite (Monofonus Press) ***

MATSUO OHNO – Choju Gigaku (Play on Animals) (EM Records) *½**

PYE CORNER AUDIO WITH THE ADVISORY CIRCLE – Study Series 07: Autumnal Activities (Ghost Box) *½**

MIKE HARDING – Repaired / Replaced (Touch) *½

(Bruit Direct Disques) ****

ATELIER MÉDITERRANÉE – Méditerranée (Bruit Direct Disques) ****

Nog immer strijdend tegen het veelkoppige monster van de mainstream hebben **Jac Berrocal, Ghédalia Tazartès en David Fenech** zich hier verenigd voor een zoveelste offensief. Waar Berrocal en Tazartès lang genoeg dienen om een plaatsje te hebben verworven op de legendarische Nurse with Wound lijst, is de wat jongere Fenech een welkome aanvulling. Op *Superdisque* is haast geen saai of overbodig moment te vinden. Dertien juweeltjes lang worden we gefêteerd op mooi gedoseerd trompet- en accordeonspel van Berrocal, het stemgeluid van een kreunende en steunende Tazartès en de inkadering daarvan door multi-instrumentalist Fenech, hetgeen resulteert in een volwassen klinkend geheel, dat wellicht ooit hun magnum opus zal worden genoemd. Ik weet niet of iemand zich de strijd tegen de gevestigde orde nog aantrekt, en je kunt ook vraagtekens zetten bij de relevantie ervan. Duidelijk is wel dat hier een op zichzelf staand meesterwerkje is afgeleverd. Avant-garde zoals alleen de Fransen die kunnen maken, met recht *Superdisque* getiteld.

En aldus geschiedde, met een immer objectieve en nuchtere kijk op obsceniteiten, volgt hier het resultaat van wat grasduinen in de wat perversere uitgaven op het Amerikaanse Benniferlabel. Kunstenaar Jacob Horwood (artwork decembereditie van RUIS), tevens labeleigenaar van het Benniferlabel, hecht zonder twijfel enorm aan vorm en inhoud. Releases komen veelal in prachtige verpakkingen en in de meeste gevallen is dan nog wel ergens een cassette of elpee verstopt. Afgaand op de twee titels van de stukken (**Aktion 961123** en **Aktion 970223**) hebben de leden van het shockcollectief **Schimpfluch-gruppe** meer dan een decennium rondgezworven met de opnamen alvorens ze op het label een thuis vonden. Bij dit soort oefeningen vraagt ondergetekende zich weleens af in hoeverre dergelijke 'momenten in tijd' dienen te worden vastgelegd of dat deze beter gewoon even bestaan en daarna voorgoed verdwijnen. De twee registraties zijn vermoedelijk opgenomen in Parijs en trachten de intensiteit van een aktion vast te leggen, wellicht met een knipoog naar de theaters opgevoerd door de Weense activist Hermann Nitsch. Als dit al niet helemaal lukt, spreken de hoesfoto's van de elpee wel tot de leeg gebleven plekken van de verbeelding.

Uiteraard ontbreken op Bennifer **Kommissar Hjuler & Mama Baer** niet, een in gemeenschap van onzedige goederen getrouwd koppel uit het noorden van Duitsland. De vunzigheid komt hier netjes in latex verpakt in twee cassettes met daarop brouwsels getuigend van een uniek soort gestoordheid. Zoals vaker bij uitgaven van het duo is het werk van Mama Baer evenwichtiger en zeker spannender (eenzelfde verhouding is te beluisteren op hun 'best of'-cd *Asylum Lunaticum*).

Eveneens op Bennifer verschijnt *Urlapse* van **Wasted Nymph**, een prettig gestoord collectief uit Montréal. Deze zinnenprikkelende collage ontstijgt duidelijk het lofi karakter van vele labelgenoten. Betoverende loops ontwikkelen zich met regelmaat tussen interventies van kolkende maalstromen welke als een soort hypertransport fungeren naar telkens andere sferen. Qua concept doet het af en toe wel denken aan *Spiral Insana* van Nurse with Wound, qua stijl komt ook af en toe de psychedelische dub van Sun Araw in gedachten. Wat mij betreft winnaar van de bloemlezing. - PvdG

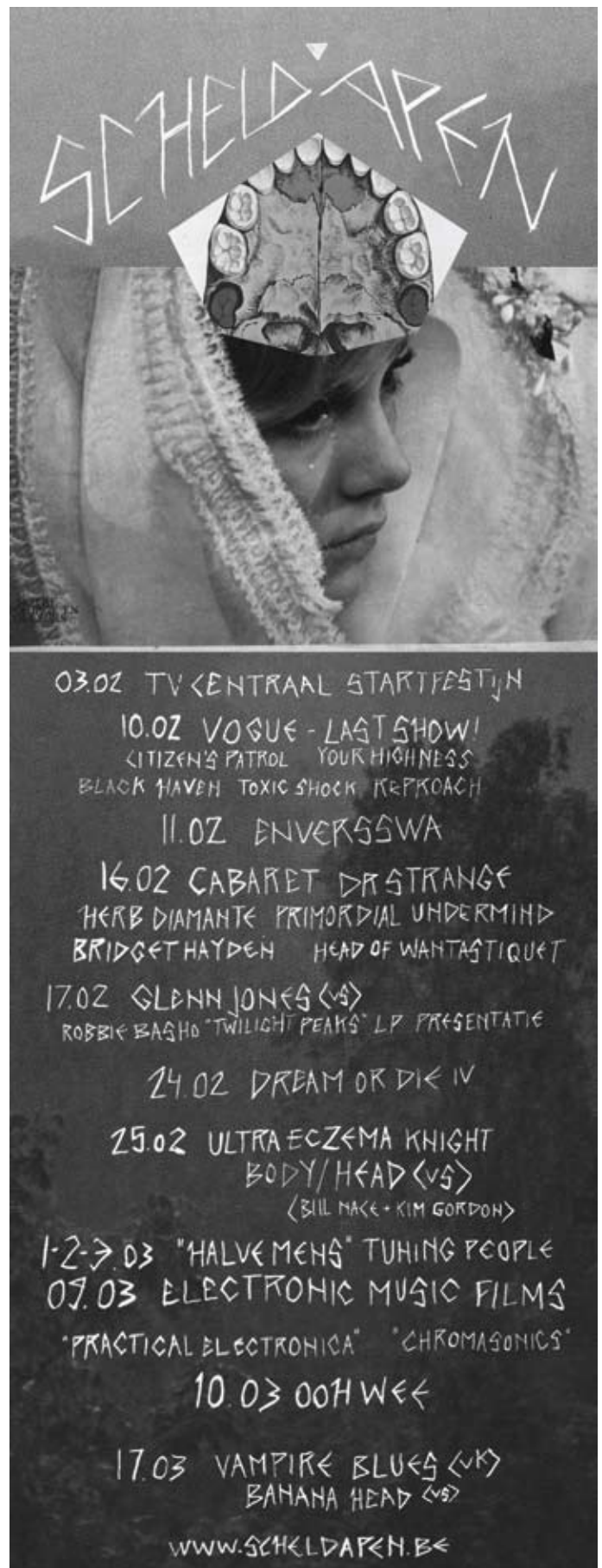
JAC BERROCAL / GHEDALIA TAZARTES / DAVID FENECH -

Superdisque CD (Sub Rosa) ****

SCHIMPFLUCH-GRUPPE - Paris Aktion LP (Bennifer) **½

KOMMISSAR HJULER & MAMA BAER - Perverse Schlauche 2*tape (Bennifer) ***

WASTED NYMPH - Urlapse Tape (Bennifer) *½**

feb/mrt x 2012
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

SMOKE ON THE WATER

Joris Van de Moortel x Nico Dockx &
Krist Torfs x John Duncan x Faceneck
x Gerard Herman x Vom Grill

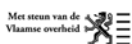
Opening / Concert za. 11.02 x 20³⁰

KRAAK FESTIVAL 2012

Alvarius B x Amen Dunes x Angels in America x
Darksmith x Paul Dutton x Peter Fengler x Girlseeker x
Sally Golding x Hieroglyphic Being x Keijo & the Rambling
Boys x Lukas Ligeti x Roscoe Mitchell x Rajayttajat x
Rodger Stella x Joris Van de Moortel x Wild Classical
Music Ensemble

Festival za. 03.03 x 13⁰⁰

Network / centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 97 73
x F +32 (0)53 70 97 72 x info@network-art.be x Tentoonstellingen open woe. t/m za. 14 > 18:00,
op concertavonden en events tot 22:00, op filmavonden tot 20:30 x tentoonstelling: € 1 / concerten en
events: € 10 / 7

FILMS **GUESTS**
EXPOS **CONCERTS**
PERFORMANCES **SURPRISES**

nova

15 YEARS ANNIVERSARY
12.01 > 19.02
special evening!!
18.02 > 19:00
DR STRANGE CABARET
HERB DIAMANTE / PRIMORDIAL
UNDERMIND / HEAD OF WANTASTIQUE
BRIDGET HAYDEN / IGNATZ / CAM DEAS
3 ARENBERGSTRAAT, 1000 BRUXEL
www.nova-cinema.org

exclusive vinyl and printwork in limited editions

DE PLAYER

DE PLAYER PRESENTS

Guds Söner (The Sons of God) at ART Rotterdam 2012

Fri. 10 Feb. 19.30 hrs

Sat. 11 Feb. 15.30 hrs

Sun. 12 Feb. 15.30 hrs

tickets: € 5,00 at the door & DE PLAYER booth
at ART Rotterdam

new releases:

The Sons of God / Goodiepal / Fersteinn

Rotterdam

www.DEPLAYER.nl

The Netherlands

photo: Andreas Hagström